

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cavssa Helvetica Orthodoxae Fidei

Murner, Thomas

Lucernae, 1528

VD16 M 7034

Doctor Ecckivs.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29525

CONCLUSIO PRIMA.

partietur nobis ut latroni gratia, & neq; nobis denegabitur, non enim respicit Deus hominum personas.

DOCTOR ECCKIVS.

IN nomine tuo o dulcis domine Ihesu Christe. Ad meam re-
sponsum datam primo se D. Oecolampadius prae-
audiendum, argumentū suum assumptū, in robore suo per-
manere, quod ego tamen a suis uiribus euertere, expectaturus
donec haec & alia Biblicis scripturis melius firmet.

Secundo se iactat uictoriae nondū consequutae, quod
ipse neglexerim, & in Pontificis damnū aliquid concesserim
de Berengario &c. Id solū dictū est ad eolorādum errorem,
& ad simplices obcoecandos, doctorem autē breuibus ego sic
constringam. Dum Berengarij reuocationis cōminiscitur,
aestimatur uel esse ueram uel non ueram, si uerā credit, iam bel-
lum in concordia abijt, & uenerabile sacramentū deuicit, co-
giturq; errorē suū abnegare, & Berengario maledicere, do-
ctor uero si aestimet Berengariū falsa dixisse, qd ergo doctor
ipse tentat cum falsitate nostrā indubitātā & sanctā fidem op-
pugnare. Praeterea unde quaq; notū est, ex usitata totius ec-
clesiae doctrina, nec deest hic quisq; probus Christianus, quin
sciat qualiter uerba sint Berengarij intelligēda, eo inq; modo
ut orthodoxi nos in uenerabili sacramento intuemur, uel ex-
ternas species panis & uini sentimus, corpus uero Christi qd
non uideamus firmiter illic credimus. Quod si doctorem meū
non tenuisset, unicū adhuc foliolū euertere post Berengariū
clare reperisset, de con. dif. ij. cano. Qui mandat.

Quod ultra tentat hodiernā reiicere declarationem cōmu-
ni sabathali diēterio, nihil addendū uel minuendū, & ut iuxta
regulā praescriptis uerbis loquamur. Dico etiā Arriū haereticū
cum Christianis patribus sic interloquutū, hoc uerbulū omi-
sionem admittere nolēs, hoc est Deum patrem & Deum filium
unius essentialis substātiae esse, uerba ergo si sola haberemus,
ubi dicit pater plus uel maior me est, quibus precor Arrianæ

COLLATIO III.

hæresi resisteremus. Quod ergo scripturæ nihil sit addendū, siue adimendum, sic oportet intelligatur, nihil scripturæ contrarium siue aduersum addendum, quemadmodū illud prolixioribus uerbis declarari posset, breuitatis causa demissis.

Tertio ex parte glossæ transeo, nihil enim illi prodest, sed neq; mihi obesse potest.

Pro quarto libenter se excusaret, de non dilacerandis scripturis sacris, dico id illū non posse, aptius oportet in causam se ordinet, hodie enim clare ostendi, quod etiā cuiq; probo fidei plane intellectū uerba Christi, quibus ad Thomam usus est, per eum peruerse, & suæ inductionis aduersæ deduxit, cōtra uenerabile sacramentū, neq; etiā ad eam dilacerationē quicq; respondit. Alia uerba Christi ad discipulos, Nisi abiero paracletus non ueniet, met ipse fatetur, fateriq; cogitur ex aperta ueritate, dñm intellexisse abitū suū ex hoc seculo per mortē & ascensionē suā, quod ultra nobiscū non esset uisibiliter conuersaturus, nunc aut̄ adest dicens addidisse me uerbulum sed, quod inuisibiliter Christus nobiscū sit permanurus in sacramento. Ad qđ ego respondeo, hoc esse principale quare disputamus, me cum ecclesia Christiana credere dñm Christū corporaliter præsentē esse, in uenerabili sacramento, cōtra quod dñs meus doctor, etiā a me sepius & interpellatus & rogatus, nec iota unicū ex sacris literis inducere uoluit.

Ultra deducit Christianā ecclesiā non nobis dedisse de sacramento pro articulo fidei, & cū ea Augustinus in libro de fide ad Petrū diaconū, qui & ipse memoriā esse sinit siue rememorationē corporis Christi, ad duo hæc ualde demiror, quū noui christianitāto se iactitēt de sacris literis, sacra cōcilia reijciāt, sanctosq; patres, quur ipse iā doctor meus sine scripturis progredit̄ Aug. inducēdo, quū apte cōtra me dicat Lutherus in Liptzensi disputatiōe, si dicerēt hoc, qđ tū pponēbā, mille Augustini se solū & unicū eis obstiturū. Dñs aut̄ doctor me dilectus, si causam hanc in S. Aug. arbitriū cōmittere uelit, hoc

CONCLUSIO PRIMA.

hoc die rē oēm expediemus, tã clare & irrefragabiliter fatef. S. Augu. corpus Christi & eius sanctū sanguinē, p̄sentia esse in sacramento. Aut certe uel dñs doctor meus Augustino in hoc solo libro credere uult ad Petrū iducto, iterū placet, sed illo uerā cōclusionē obtinui, missam scilicet esse sacrificiū, q̄d q̄ in missa sacrificet, ut clare liquet xviij. cap. per missam. In illo nãq; capitulo S. Aug. apte fatef ecclesiã p̄ uniuersum orbē nō cessare a panis & uini oblatiōe Deo oipotenti, q̄d in missa fit. Qd̄ aut̄ doctor meus unicū uerbulū ex Augustino expiscat, qui postea mox sacrificiū ecclesiã memoriã nominat. Dico id illi adiuueto nequaq; esse, oēs nãq; p̄bi Christiani fatent hoc sacramētū, missamq; huius sacramēti caussa memoriã esse, & dñi nostri Ihesu Christi recogitationē. Multi uero nūc Christiani noui, qd̄ ex pprio eorū capite, in hoc alijsq; articulis hoc uerbulū solū addūt, ut scilicet sola sit memoriã, in hoc falsitas ipsa obtegit, neq; p̄mitteremus illis, nisi ex sacris literis, p̄barint.

Sexto articuloꝝ ecclesiã ratione, peregrinū adparet, audere dñm doctorē illa in arenã educere, amicus enim illius, & aliqñ frater in Christo, Wilboldus Birckhaimerus ex Norinberga, in eo libello quē contra dñm doctorē expressione inuulgauit de sacramēto, clare ei ostēdit, errorē hūc ab ecclesiã damnatū, in tribus Christianis concilijs, Thurone, Verzellis, & sub Pont. Max. Nicolao. Quamobrem oēs Christo fideles, p̄bi sanctã ecclesiã filij, hoc uenerabile sacramētū credere debent, & errorem hunc peruersum damnare.

Adhac quod dñs doctor meus opinatur proba fidelium corda plus impediri in sua deuotione, in contemplatione corporalis p̄sentia Christi, quã cum suo pane pistorio, & ex qua sit contemptu loquitur, de solemnitate festi corporis Christi Ihesu, adeo retusum inducens argumentū, dicēs. Si sola Christi passio contemplanda fuerit, non esse necessariū corporis Christi festū, at corpus Christi, si solū fuerit contemplandū, recidet in obliuionē amara eius passio. Adhac respondeo ualde
 demi

COLLATIO III.

de miratus, in qua uel scola uel cōtione, illa dñs doctor meus didicerit, intermittat uerbu hęc, & solutū erit argumentū, nulli equidem probo fideli hęc lex necessitatis edicitur, alterum illorū solū contemplari incarnationem, Christi corpus, mortem, resurrectionem, ascensionem &c. Est igitur simplex deductio, quum opinetur doctor, Christianos hunc supramum thesaurū mirari in uenerabili sacramento presentem, ob idq; deuotionē minui. Rogo dñm doctorē saltē prophete sancto Dauid credat, dicenti. Memoriā fecit mirabiliū suorū, misericors & miserator dominus, quōtā uerborū Ecclesia cōminiscitur in festo corporis Christi.

Ultimo eduxit dñs doctor meus ex Zwinglio particulā in arenā, ab initio sibi propositā, idolatriæ scilicet nostrorū prædecessorū, eum excusare conatus, nisi adessent hoc plane intelligētes, in hoc se fundans. Si maiores nostri simpliciter crediderint dñm Ihesum esse redemptorem nostrū, & si in sacramento aberrarint, nihil illis damnationis esse. Et ut illa corā simplici populo scribio exorner, uago circūitu colorauit apud peccatorē esse multā idolatriā. Contra hoc dico falsum esse fundamentū eius, esseq; rectoriū omnis hæresis. Sic nempe omnes hæretici Arriani, Macedoniani, Eutritiani &c. saluati essent. Hī namq; etsi maximi fuerint hæretici, sicut optime nouit dñs doctor meus, credidere nihilominus dñm Ihesum redemptorē esse, & saluatorē mundi. Mirum auditu capitaneum notorū Christianorū Martinū Lutherū (etsi hoc errore sacramenti non implicetur) multiphariā tamen docuisse fidem in Christianis cordibus quolibet peccato mortali deperdi, quo nunc modo dñs meus doctor, nostris maioribus fidē admittit, tot errores illic impingens, nec uulgarem & cōmunem idolatriā, sed ex specie increpat probos nostros & fideles maiores, & idolatriæ insimulat, supramū quoq; honorē & soli Deo debitū sua opinione pistorio suo pani impēdisse, ex nostris Christianis prædecessorib⁹ peiores faciēs homines quam

CONCLUSIO PRIMA.

quam inter gentes unquam fuerint, qui solem lunamq; cæpas & allium adorauerunt.

In sermonis sui conclusione, dñs meus doctor aliquid proposuit, simplici & cõmuni populo acceptũ, & dixit sacramenti causã, se cum Christiana tenere ecclesia, quippe quod ecclesia neq; ab eo dissentiat. Cuperem inq; libens audire a meo dño doctore, ubi pãm ecclesia sua cũ pistorio pane esset, conclusionem nostrã de sacramẽto cum Christiana ecclesia esse, sparfamq; per uniuersam ecclesiã, & per circulũ totius orbis, testibus comprobare possumus, attestantibus nobis Hispania, Francia, Germania, Italia &c. etiã cum Bohemis. Adest quoq; & Lutherus nobis testis, sed & Caroloftadius ipse, qui hunc errorẽ primus inter uos huic mundo importauit, a quo iam decidens reuocauit & damnauit. Nisi dñs meus doctor æstimet cum donatistis quorũ Augustinus meminit, Christi anam ecclesiã, apud eos solos esse, qui nouiter in duobus aut tribus annis exortĩ, non solũ contra uniuersalẽ ecclesiã, sed & cõtra ppria scripta, doctrinã & libros, illud denuo erexerũt.

Preterea, quia se dñs meus doctor cum alijs plerisq; uerbi Dei ministros se iactitant, simplicẽ populũ continuo ad credendũ sollicitet, hucusq; Euãgeliũ fuisse tacitũ & absconditũ. Iterũ eum rogo ppter Deũ obstetã, si quã habeat scripturã, uel certe Euãgeliũ aliqđ cõtra uenerabile sacramentũ Christi educat illud, ut inde deũ itelligi, uter scripturas uere adducat.

DOCTOR OECOLAMPADIUS.

Dominus noster Ihesus Christus cõcedat nobis omnibus gratiã suam, Amen. Adgrediendũ putabã, super quo rogor, sed hæc uerborũ contumeliosa irritatio finem non capit. Cogor me excusare, ob Berengarij causã, stet firmũ sicut hodie dixi Pontificem Nicolaum plus nimio fecisse.

Doctor Eckius concessit plantã posse in aliã partem trahi, exceptionẽ eius nullo alio dicto probat scripturã, adhuc igitur eius sermo eo tendit, ei aliqđ addi posse. Id nempe illic a Pon-

F